

עלון קהילתי מעין חי

לעילוי נשמת נפתלי צבי - צביקה - מילר

★ חדשות הקהילה ★

מזל טוב

ברכת מזל טוב לבבית שלוחה למשפחת הייל לרגל השמחה בחתונם בנם אדם עב"ל ירדן, בשעה טובה ומוצלחת. יהי רצון שיזכו לרוות מהם רוב שמחה, בריאות ונחת, אמון!

ברכת מזל טוב שלוחה למשפחת בייקר לרגל שמחת ה"בר מצווה" של בנם קורן בשעה טובה ומוצלחת.

יהי רצון שכשם שזכו להכניסו לעול מצוות, כן יכניסוהו לתורה, לחופה ולמעשים טובים, אמון!

ערב נשים

לקראת ר"ח ניסן, יתקיים ערב נשים בבית משפחת בר חיים, גפן 5 ביום חמישי כ"ח אדר ב', החל מהשעה 20:00. שיעור קצר ומסר לימי ניסן וחג הפסח, מעגל נשים וארוחת ערב קלה.

שבתות חשיפה לקהילת כפר ורדים

בעקבות פרסום מבורך בעלוני שבת בתפוצה ארצית, מתוכננות בע"ה שבתות אירוח וחשיפה לכפר ורדים בכלל ולקהילתנו בפרט לזוגות ולמשפחות המעוניינות לעבור לגור עמנו. המעוניינים והיכולים לארח משפחה מתעניינת שכזו, מתבקשים לפנות לרב שלמה או לשירה כהן.

סושי כשר בכפר ורדים!

ברכת הצלחה רבה שלוחה למשפחת אופיר ובית שוקרון על פתיחת הסושיה הכשרה הראשונה בכפר ורדים, תחת כשרות הרבנות מעלות. לפרטים: 053-821-9973

זמני השבת

כניסת השבת: 18:30

יציאת השבת: 19:34

★ פרשת שמייני ★

מאת: הרב יוגב כהן (ישיבת הר ברכה yhb.org.il)

בתחילת הפרשה אנו נקרא על היום השמיני של חנוכת המשכן אשר בו קרתה טרגדיה גדולה שנחקקה לדורות. ביום החגיגי בו כבוד ה' נראה לעיני העם, נענשו נדב ואביהו ומתו, ואהרון הכהן שהפך להיות בו ברגע אבא שכול, קיבל את הבשורה המרה בדממה - 'וַיֵּימָר: אֵיךְ הַשָּׂאֵלָה הַמִּתְבַּקֶּשֶׁת לְהִישָׁאֵל הַיָּא: מִהוּ הַמַּסָּר הַמֵּרְכָזִי הָעוֹלָה מֵהַסִּיפּוֹר הַקָּשָׁה הַזֶּה שְׂאוֹתוֹ אֲנִי קוֹרְאִים בְּכָל שָׁנָה וּשְׁנָה? כוונה רצויה - מעשה פסול

התורה מפרטת רק סיבה אחת למותם: "...וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה', אִשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֲתֶם".

בפשטות ניתן ללמוד כי הם הקריבו קורבן מבלי שנצטוו על כך. אפשר לדמות מעשה זה לאיסור לאו 'בל תסוף' האוסר על האדם להמציא לעצמו מצוות חדשות. אך לפי זה קשה מדוע הם נענשו במוות? הרי העובר על איסור זה נענש במלקות.

לשם כך, צריכים אנו לזהות את הרבדים העמוקים של פעולת האדם.

הסיבה המרכזית שדוחפת בן אנוש להקריב קורבן היא הרצון לתת מעצמו לבוראו, להתקרב, להקריב, להשתייך ולעמוד 'לפני ה'". האש של מלאכת ההקרבה משמשת גם כמוטיב של התלהבות ושל אהבת האדם לבוראו, שמוכן בשביל אלוהיו 'לעשות הכל'. וכך ניתן לדרוש את הפסוק: 'אִשׁ תְּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה' - האומר כי אש המזבח שבלב האדם לא תכבה לעולם!!

כבר מקדמת ההיסטוריה הרצון להקריב לאלוקים התבטא ע"י בניו של אדם הראשון, קין והבל. ורצון זה המשיך לאורך כל ההיסטוריה ופשט צורה ולבש צורה. שאיפה לרוחניות וצימאון לאלוקים הוא חלק מהותי מהאדם שנשמת אלוהיו באפו, 'כל הנשמה תהלל יה'...'. מה שמחייב אותנו - הוא זה מה שדוחף אותנו לעמוד לפני הבורא. כמובן שהכל תלוי - האם האדם מודע לכך, וכיצד הוא מבטא את השאיפה הרוחנית הזאת שלא מרפה ממנו עד יום מותו.

לפי פשט התורה, לנדב ואביהו הייתה שאיפה גדולה וטובה (!) להתקרב לקב"ה, ולכן הם בחרו להקריב קורבן לה'. אולם, רצון האדם לבד אינו מספיק, אלא עבודה רוחנית צריכה הכוונה מלמעלה - ועל כן היא עבודת קודש. הרצון צריך להניע את האדם לפעולה המונחת ע"י הדרכה אלוהית כיצד לעשות זאת. כוונתם הייתה רצויה - אך מעשיהם אינם, ועל כן נענשו במוות. אך גם לאחר מותם, מעידה התורה כי בלבם הייתה כוונה טהורה, ועל כן היא מכנה אותם קרובים לה' - 'בְּקִרְבֵי אֲקַדְשׁ'.

לא בכדי, חכמי הקבלה מוצאים קשר בין ההקרבה הפסולה של קין לבין נדב ואביהו: "נדב ואביהו הם נצוץ נשמת קין". כאשר הרצון מתבטא באפיק שאינו ראוי - יש כאן קיצוץ בנטיעות, פגיעה בשורש של כל עבודת ה'. לקין היה רצון להקריב וביטא זאת בפירות רקובים, וה' לא שעה לקבל. כך גם מעשיהם של נדב ואביהו לא התקבלו ברצון לפני ה', ועל כך נענשו.

מסר לדורות

מכאן עולה כי הסיפור הקשה שאנו קוראים בכל שנה צריך ללמדנו כי עבודת ה' חייבת להיות מדוקדקת, וצריכה להתבצע מתוך הדרכה אלוהית באמצעות התורה שבכתב והתורה שבע"פ, ולא בגלל מחשבות שעולות במוחנו ושאינם בהכרח נכונות וראויות. יהי רצון שנזכה ללכת בדרך המסילה העולה בית אל.

שאלה: מה המשמעות של קריאת פרשת פרה לקראת חודש ניסן?

תשובה: השבת מוציאים שני ספרי-תורה. בספר הראשון קוראים את פרשת השבוע, ובשני קוראים למפטיר את פרשת פרה אדומה (בפרשת חוקת, מתחילת הפרשה עד "תטמא עד הערב").

בתלמוד הירושלמי נאמר: "בדין הוא שתקדם פרשת החודש לפרה, שבאחד בניסן הוקם המשכן ובשני נשרפה הפרה. ולמה פרה קודמת? שהיא טהרתן של כל ישראל". לכן קוראים את פרשת פרה לפני פרשת החודש, כדי לבטא את "טהרתן של ישראל".

מבחינה הלכתית, אין טהרת הפרה הכרחית כדי לאפשר את הקרבת קרבן הפסח. הצורך בטהרה הוא רק כאשר הטמאים הם מיעוט מהעם, ואילו כשרובו טמא - רשאי העם להביא קרבן-פסח בטומאה. אבל, כאמור, פרשת פרה מבטאת לא רק צורך מעשי, אלא את "טהרתן של ישראל".

מהפסוק "והייתה לעדת בני-ישראל למשמרת" למדו, שצריך להישאר תמיד אפר-פרה למשמרת. לא רק כדי שיהיה מוכן להזאה על הטמאים, אלא כדי לקיים את הציווי, שתמיד יישאר אפר מוצנע, מוכן ומזומן למי שירצה להיטהר. ובלשון רב סעדיה גאון: "ופרה למשמרת בתדר" (מלשון תדירות).

לכן כתב הרמב"ם: "תשע פרות אדומות נעשו משנצטוו במצווה זו, עד שחרב הבית בשנייה. ראשונה עשה משה רבנו, שנייה עשה עזרא, ושבע מעזרא עד חורבן הבית. והעשירית יעשה המלך המשיח, מהרה ייגלה, אמן כן יהי רצון".

דברים אלה של הרמב"ם מלמדים אותנו הלכה למעשה, שיש לחזק כל-כך את ציפיינתנו לביאת המשיח, שאף כשעניין המשיח עולה רק בדרך-אגב, הדבר מחייב מיד תפילה לבואו במהרה ("מהרה ייגלה").

החייט העני התהלך אובד עצות אנה ואנה. ימי הפסח קרבים ובאים וצורכי החג מרובים, ואילו פרנסתו הדלה בקושי מספיקה ללחם צר ומים לחץ. מניין ייקח עתה כסף בעבור מצות ויין, וכיצד ילביש את ילדיו בלבושי חג?

תוך כדי הרהוריו הדואגים נזכר לפתע בסיפור העובר בין בני תוניסיה מדור לדור: פעם אחת היה יהודי עני, שלא היה בידו לקיים את הסדר. לפתע ניגש אליו זקן הדור-פנים, והציג עצמו בשם 'רבי ניסים המצרי'. הוא הוציא מכיסו סכום כסף נכבד, תחבו ליד העני ואמר: "קח לך להוצאות החג, ובהגיע ליל הסדר אתכבד ואבוא לביתך". שמח אותו עני, קנה מכל טוב, ואף נשאר בידו סכום נאה.

ליל הסדר הגיע. העני המתין כל העת לבוא אורחו, הלוא הוא 'רבי ניסים המצרי', אך האיש לא בא. פנה העני לערוך את הסדר, ופתאום הבין כי 'רבי ניסים המצרי' אינו אלא אליהו הנביא, שנשלח אליו מן השמים להושיעו ממצוקתו. אם-כן, ודאי יקיים את הבטחתו ויכנס לביתו, כשם שהוא נכנס לכל בתי ישראל...

מאז היה הדבר למנהג בתוניסיה, כי אדם שמצבו דחוק לפני הפסח, עומד בתפילה ומבקש שהקב"ה ישלח לו את 'רבי ניסים המצרי', ויזכה לישועה.

החליט החייט העני לנהוג אף הוא כן. יצא לשוק ובפיו תפילה כי יזכה להיוושע על-ידי 'רבי ניסים המצרי'. לפתע צדה עינו מעין קופסה קטנה המונחת בצד הדרך. התכופף החייט,

הרימה ולא האמין למראה עיניו: הקופסה הייתה מלאה זהובים!

פניו של החייט קרנו מרוב שמחה, ובלביו הודה לה' על ישועתו הפלאית. "אין זאת אלא ש'רבי ניסים המצרי' זימן זאת בעבורי", חשב לעצמו.

בדרך לביתו הצטננה התלהבותו. אולי אין זו מציאה מן השמים אלא אבדה שאבדה למישהו. הלוא הוא חייב להכריז על המציאה שמצא, ואולי יבוא בעל הקופסה וייקחנה. בכל-זאת

התנחם, שכשימצא את בעל האבדה ודאי ייתן לו הלה שכר 'בשורה', על שמצא אותה עבורו. סכום זה, יש לקוות, יספיק לו ככל הדרוש לחג.

חזר החייט לשוק והחל להכריז: "מצאתי קופסה מלאה מטבעות. מי שאיבד אותה, יבוא וייתן את סימניה". למשמע הכרזתו התמימה של החייט, ניגש אליו ערבי שהבין, כי במאמץ קל יוכל להעביר לרשותו את תכולת הקופסה שבידי היהודי.

פנה הערבי לחייט ואמר: "אני איבדתי קופסה מלאה זהובים!". לא פקפק היהודי אף לרגע בדבריו של הערבי, ומסר לו את התיבה. "עתה", פנה החייט לערבי, "מגיע לי שכר ה'בשורה' בעד מציאת האבדה. כמה תיתן לי?".

הערבי הממולח ראה ביהודי 'קרבן' טוב להתל בו ולנצלו כהוגן, והחליט להערים עליו עוד יותר. מבט חשדני עלה בעיניו והוא אמר: "המתן לי עד שאספור את המטבעות, כי שמא לקחת לעצמך מן המטבעות". הוא רוקן את הקופסה לעיני היהודי, וכשגמר לספור החזיר את

הזהובים בעודו קורא: "גנב! חסרים לי כאן עשרה זהובים! בוא איתי עכשיו למושל חמודה באשה..."

ה'ביי', השליט בתוניסיה באותם ימים, היה חמודה באשה, איש חכם ונוח, שלא נטה אחר ההשמצות שטפלו המוסלמים על היהודים. להפך, הוא הכיר בכישרונותיהם ובמעלותיהם ונטה להם חסד. כמה וכמה מרבני היהודים נמנו עם מקורביו, וביניהם הגאון רבי ישועה בסיס.

באין-ברירה הלך היהודי עם הערבי עד שעמדו לפני המושל. בעוד השניים מציגים את טענותיהם, בחן המלך את פניהם היטב וראה כי היהודי הוא איש תם וישר, שאינו מסוגל להוציא מילת שקר מפיו. הוא הבין מיד כי לו-היה היהודי גנב, היה לוקח את הקופסה כולה לעצמו ולא היה מכריז על המציאה ומחפש את בעליה.

המתין המושל לסיום טענותיהם של השניים, ואז פנה לעבר היהודי ובקשיחות מעושה פסק: "עליך להחזיר בתוך שבוע ימים את עשרת זהובים שגנבת. אם לא תעשה כן, תיכלא בבית-הסוהר". החל החייט לבכות ולהתחנן על נפשו באומרו, כי גם אם ימכור את כל חפצי ביתו לא יקבל בעבורם עשרה זהובים. השליט נראה כחוכך בדעתו, ואז אמר בנימת רחמים:

"אם-כן, אלוה לך את עשרת הזהובים החסרים, אבל עליך להחזירם לאוצר המלוכה בתוך חודש ימים". מיד הביאו למושל עשרה זהובים, והוא ציווה להכניסם לקופסה שבידי הערבי.

כאן אירע דבר מפתיע, לעיני כל הנוכחים: הערבי מנסה 'לדחוס' את המטבעות לקופסה ולסוגרה, אך היא אינה נסגרת...

"רמאי, גנב ושקרן! קופסה זו אינה שלך", הרעים חמודה באשה על הערבי, שנדהם לגלות כי התגלתה תרמיתו. התברר לכול כי הקופסה אינה יכולה להכיל יותר ממה שהיה בה, וסיפור עשרה הזהובים החסרים אינו אלא פרי המצאתו של הערבי...

שמח המושל חמודה באשה על הצלחתו להוציא את הצדק לאור, פנה אל משרתיו וציווה להכניס מיד את התובע לכלא. "ואתה המוצא הישר", פנה אל החייט היהודי, "הנה לך מציאה כשרה, שלא באו בעליה, ועל כן שלך היא. לך וחגוג את חגך בשמחה וללא דאגה".

יצא היהודי מאת המושל וליבו מלא שבח והודיה לה'. הלך וקנה את כל צורכי הפסח, ובכסף שנותר פתח עסק שפרנסו בכבוד, ומעתה לא ידע עוד עוני ומחסור.